

Реферат на тему: "Творчість Євгена Плужника"

Євген Плужник

Реферат

на тему:

"Творчість Євгена Плужника"

Бачив життя до останнього
дна сотнями ран!

Євген Плужник

Серед тих, кому судилося "Розстріляне Безсмертя" постає талановитий поет Євген Плужник. Доля подарувала йому всього 38 літ (1898-1936). Тяжко хворий на сухоти, він був заарештований і зісланий до концтабору на Соловки, там і помер.

Скільки їх, молодих, талановитих, люблячих світ і життя, розтопав чобіт сталінських інквізицій?! Особливих провин не шукали, варто було лише потрапити у сіті людоловів. З особливою ретельністю полювали на опозиційний талановитий світ мистецтва, на духовну еліту з її життєтворчим духом.

Євген Плужник — людина із вершин незвичайного таланту, тихої вдачі, стриманий, навіть обережний. Тримався незалежно, і цього було досить...

Він не був "ворогом народу", ворогом радянського ладу. Плужник намагався його зрозуміти, осмислити, "...бачив життя... сотнями ран!.." Його твори стали вираженням правди і совісті. Хто ще міг так щиро повірити себе сучасникам?

Суди мене судом твоїм суворим,

Сучаснику! — Нащадки безсторонні

Простять мені і помилки, й вагання...

Поет переконаний, що зрозуміють його:

І пізній сум, і радість передчасну, —

Їм промовлятиме моя спокійна щирість.

Отже, саме "спокійна щирість" була основою його світобачення та світосприйняття, яку не могли пробачити йому, коли у 20-ті роки почалися в Україні судово-політичні процеси.

Читаєш чисті і проникливі рядки поета і розумієш, що світ його душі міститься у душі багатостраждального українського народу:

Ой, упали ж та впали криваві роси

На тихенькі-тихі поля...

Мій народе! Темний і босий!

Хай святиться твоє ім'я!

Вражає глибина думок і почуттів Є. Плужника. Життєву науку він пізнає у природі:

Вчись у природи творчого спокою

В дні вересневі. Мудро на землі...

...Вір і наслідуй.

Вічність природи, Всесвіту навіває філософські роздуми про вічність і незнищенність краси:

...Я дивлюсь і бачу: все навіки

На цій осінній лагідній землі...

Життєву даль йому відкривали "...пелюстки вуст дитячих", чиста душа, перша зустріч і любов. У найскрутніші хвилини втоми і зневір'я звертався до Т. Г. Шевченка, у нього поет черпав сили:

І знову в серці відчуваю мир я

І тихий голос радісних надій.

Отже, прагнення миру і радісні надії були йому так необхідні! Поезія Є. Плужника, як і його життя, адресована суспільству. Задля майбутнього суспільства він здатний на самопожертву:

Благословен еси, часе мій!

О, жорстокий! І весь в крові!

— Це нічого, що я, мов гній, —

Під посіви твої нові!

Ця жертовність життєстверджуюча: "Бо ось вірю і зросту колись". Вийшовши з народних витоків, страждаючи за народ, останнім шматком хліба ділячись із сусідськими дітьми у голодному 1933, Є. Плужник увійшов у безсмертя, вірячи у торжество добра:

Зійде колись велетенський посів

Тишею вірних днів!

4